

1752

P R E S - S E R V I S

NOVINSKO-IZDAVACKO PREDUZEĆE SAVEZA
NOVINARA JUGOSLAVIJE
PRESS PUBLISHING ENTERPRISE OF THE FEDERATION
OF YUGOSLAV JOURNALISTS

BEOGRAD — Knez Mihajlova 2/X — Pošt. fah 842
Tel. 621-578 Ček. račun 101-11/1-804
Current Account with
Yugoslav National Bank

SLUŽBA DOKUMENTACIJE
CLIPPING SERVICE

Isečak iz lista
Newspaper cutting

НОВА МАКЕДОНИЈА
Скопје
- Б. IX. 1966

КУЛТУРЕН ЖИВОТ

Богатство на пејсажи

(Петар Поповски)

ПРИЛЕП, СЕПТЕМВРИ.
— Токму така: овогодишната, деветта по ред „Сликарска колонија“ во Прилеп, имаше една одлика; што на неа учествуваа речиси само сликарки, односно учествуваа четири сликарки и еден сликар. Тоа беа: Милица Диниќ од Белград, Љиљана Пољак, Нада Вуксановиќ — Фалолут, Хелена Шипек и Иван Жи

рош, сите од Загреб.
Се забележува и тоа дека во колонијата, како и на овогодишниот Вајарски симпозиум, учествуваат во веќе уметници од Хрватска. Самиот тој податок, укажува на потребата од разгледување на организацијата и воопшто, организирањето на вакви и слични манифестации. Имено, симпозиуми и колониите се организираат во повеќе наши градови, комуните одделуваат прилично средства за нив. Но овде се надворзува прашањето: дали здруженијата обрнуваат доволно внимание, интересирање за истите? Не би можеле да одговориме потврдно. На пример: организаторот, т. е. Општинското собрание од Прилеп за оваа колонија испрати покани до сите републички здруженија. Се одзваа само УЛУХ и УЛУС. Дознаваме дека во УЛУХ, на пример, по добивањето на поканата од Прилеп, бил распишан интересен конкурс и била формирана посебна жири-комисија која од пријавените сликари направила избор за учество во колонијата. Тоа е, можеби, прашање за посебна дискусија.

Во секој случај, и се рече дека некои здруженија не живеат организиран живот. Зашто, и на вајарите и на сликарите им го поставивме прашањето што мислат за одржувањето на ваквите манифестации, за нивната целесобразност. Тие сите се согласуваат дека овие манифестации се потребни, дека придонесуваат за поангажираност на уметниците, за меѓусебното запознавање и здолжување, за размена на искуствата.

Ако треба да извлечеме уште некоја карактеристика од овогодишната колонија тогаш тоа е што повеќето од учесниците се приврзаници на реалистичкиот правец, или се некаде на границата меѓу реализмот и апстрактното сликарство додека, како што ни рекоа тие, само Иван Жирос му припаѓал на надреализмот. Исто така, и вајарите.

Прилеп — богатство на мотиви

Пред завршувањето на овогодишната „Сликарска колонија“ имавме средба со Нада Вуксановиќ — Фалолут и Хелена Шипек.

— Јас, — рече Нада Вуксановиќ — Фалолут, — мо-

жеби, десетина години се подготвував да ги посетам овие краишта на нашата земја. Тоа ми го овозможи колонијата, еве дури сега. Можам само да бидам задоволна, зашто навистина ми се откри еден нов свет, едно богатство на мотиви. Во текот на дваесетината денови сликав сè, или поточно, ги нафрлав на платната доживувањата од теренот. Кога ќе се вратам во Загреб ќе продолжам со работата, ќе ги завршувам. Сликав цркви, улочки, карпи. Посебно, моето внимание го привлекуваа црквите во Варош. Знаев за богатството на вашите фрески, и имав желба да се запознам со нив, но посебно ме импресионираа и нивната архитектура. Јас ја сликав црквата „Свети Никола“.

— Можеби, по враќањето, ќе работите и студија?

— Не можеби, но сигурно. Сметам дека дваесетина дена се доволни, пред сè, за запознавање на еден крај. Не може едноставно да се дојде и да се слика. Тоа сепак би било површно сликање, без доживување. Дотолку повеќе, Прилеп и неговата околина, со сето богатство на мотиви, пејсажи, бои, со својата клима. Во мене се јави некаква желба, можеби скриена, заради искажување на некое доживување на теренот, да му пристапам на вајарството. Сето тоа бара да извршам синтеза. Да речеме, ме не посебно ме привлекоа карпите. И ги сликав на повеќе платна, а можеби токму студијата што би ја работела ќе третира таква тема, за што карпите со сите нивни облици, со сите форми што им ги дало времето, да не речам — ме фрапираа.

Хелена Шипек: „Брзам да го надополнам изгубеното...“

Младата загребска сликарка Хелена Шипек подоцна се вклучи во коло-

Разговори по завршувањето на прилепската Сликарска колонија

нијата. Таа изрази жалење што некако се совпаднале и колонијата и конгресот во Прага.

— Не сакам да го пропуштам ни едното, ни другото. Имам дамнешна желба да ја видам „Златна Прага“, а сега само жалам што не можам да останам повеќе во колонијата.

— Што сликавте?

— Прилеп ме преродува. Пејсажи, пејсажи, пејсажи. На секој чекор среќавам ново, за мене непознато. Во Загреб тоа го нема. Гледате како сум „изгорена“, тоа е затоа што сум постојано на терен. Сликите ги завршувам уште овде, иако изработувам и скици. Морам да работам по цел ден за да го надополнам изгубеното.

И кажавме дека прилепчани одгледуваат посебен култ кон сликарството и, тоа беше повод да го чуеме мислењето за приемот кај прилепчаните.

— Извонреден е приемот. И, би рекла, ми помагаат. Беше пазарен ден, на пазарштето имаше многу луѓе. Седнав да изработувам неколку кроки. Дури скицирав, доаѓаа луѓе, се загледуваа и велеа: овој личи на човекон што јаде лубеница, овој е Петре, Јанко. Тоа само ме потсилуваше за работа.

Деветтата сликарска колонија во Прилеп заврши. Сликарите, учесници во колонијата оставаат по едно свое дело, насликано на овој терен. Организаторот може да биде задоволен, зашто традицијата е продолжена. Но, се наметнува прашањето: ќе се продолжи ли традицијата на крајот на секоја колонија да се приреди изложба на делата насликани од југословенските сликари?